

срѣщо васъ великиятъ апостолъ Сисиния, и свѣтите Сихаила и Аноса, и четирите евангелиста Лука, Марка, Матей и Иоанна²⁰⁾; и ще захванатъ тие да ви мжчатъ, като ви отварятъ по четири хилѣди рани на денѣтъ.“

По-нататѣкъ въ индексѣтъ са приписватъ на Еремия „изъ молитвенниците *лжливите молитви* за (трѣсавиците), за *нежитите* и за *недугите* (болѣстите). Заговорите или сказанията за нежитите сж основани на сжщите основания, даже и по своята вжнкашна форма. „Нежитъ“ въ древниятъ езикъ означава демоническо сжщество, въ името на което са е олицетворяло понятието за болѣстите и вж-обще за сѣка една „напастъ“ (нещастие). Тая дума са е сжхранила и въ живиятъ русски езикъ; напимѣрь, въ Оленецката губерния подъ името нежитъ са подразумѣватъ сичките плашила на селскиятъ животъ, т. е. „лѣсовиците“ (планинските духове), водените духове и др. т. (Максимовичъ, Годъ на Сѣверѣ, 2, стр. 512). Сказания за нежитѣтъ сж биле намѣрени и въ единъ полууоставенъ, пергаментенъ, слѣдователно вѣроятнo твжрде древенъ, сжрбски ржкописъ, и като предание за трѣсавиците, сжединяватъ заедно и митологическа история, и заговоръ.

„Слазя нежитѣтъ отъ сухото море, и слазя отъ небето Исусъ и казалъ му Исусъ: „каде отивашъ, нежите?“ Казалъ му нежитѣтъ: „тука дохождамъ, господине, въ човѣческата глава, мозжкѣтъ ѣ да изсуша, челїостите ѣ да пребия, ж-

²⁰⁾ Че двачайсетѣте трѣски въ преданието са явяватъ по-късно седемъ, са види вече изъ това, че числото седемъ са е уджржало още и на страната на свѣтиете.